

række hinanden Haanden og forny deres Troskabspagt for Evigheden.

. . . Opfyldt af denne Beslutning vendte han med raske Skridt tilbage mod Sandinge Leje. Han steg ned ad en Sti paa Havsiden af Pynten og gik hjemad langs med Stranden. Hans Hoved var fuldt af Planer. Synet af det gamle Hjem havde givet ham nyt Mod, og Mødet med „sorte Trine“ havde genvakt hos ham den Virkelyst, den Aandens Meddelelsestrang, som nu saa længe havde slumret.

Da han naaede Hjemmet, gik han over Gaardspladsen ind paa sit Værelse, en rummelig, lavloftet Bondestue med kalkede Vægge og mere end tarveligt Bohave. Han vilde straks sætte sig til Bordet for at skrive Brevet til Hansine.

I det samme opfangede hans Øre Lyden af en munter Latter, der klang ind til ham ude fra Haven.

Frk. Tønnesen! . . . fo'r det igennem ham.

Han kastede Blikket ud igennem Vinduet. Ja ganske rigtigt. Dør stod hun henne ved Have-laagen sammen med Betty, øjensynlig i Færd med at tage Afsked. Hun havde slaaet sin Parasol op for Solen og over dens hvide Skaft nikkede hun til Nogen, der nærmede sig henne paa Landevejen. Et Øjeblik efter viste Pastor Petersen sig med et